Klaidų taisymas

„Žemaitės su kardiną" viską greitai sutvarkė ir galvojo(1), ką toliau daryti.(1) -
Kaip ir visi vaikai(1), neištardavau kai kurių žodžių(2), pasakydavau juokingus posakius(3) ar kvailai [illegible].
Šiūsdavome - nekantrumo ženklas: linksėdavome.
Mama, būdavo, išeis į darbą, o aš apsiaunu jos batus vaikštau po kambarį.

12 11

Apsakojimas

Nuvijęs avis į būrį Rimas atbėgo pas mane:
- Nagi, parodyk ką radai?
- Ogi vapsvų lizdą, - atsakiau aš.
- Kažin ar daug jos medaus prineša? - tarė Rimas sėsdamas ant žemės kupstelio prie gluosnio.
- Jos medaus nneša, tik rudą košelę, bet ir ta neskani, - pasakiau aš.
Staiga Rimas šūktelėjo:
- Žinai ką, suvarykim avis prie medžio! Vapsvos kaip sugels, tai žinos, kaip į avižas lįsti!
- Kats eik! O aš tai avių negainiosiu, - paprieštaravau.
Rimas pasižiūrėjo į mane ir nukiūtino nuo vapsvų lizdo. Staiga bebėgdamas jis nugriebė mamos įdėtus pusryčius. Išsitraukęs bernikas pradėjo juos žlembti. Tuoj prie jo atsirado Striukis. Šunytis inkštė, šokinėjo Rimui apie kojas varvindamas seilę ir prašydamas duonos. Bet Rimas sugalvojo kai ką geriau! Jis nulaužė sviestą nuo duonos ir ėmė ja masinti šunelį. Vargšas Striukis nieko nenujausdamas bėgo paskui berniuką. Kai jie priartėjo prie gluosnio su vapsvų lizdu, Rimas tebemasindamas šunį pamaišė lazdos galu lizdą ir numetė duoną prie medžio. O vapsvos kad išvirs [illegible]! Nežinau, ar Striukis dar spėjo sugriebti skanėstą, ar ne, bet vapsvos tuoj apipuolė šunelį. Jos vėlėsi Rimo keturkojui draugui į kailį, įkyriai zyzė aplink galvą! Striukis apsisuko keletą kartų tarsi norėdamas pagauti savo uodegą, kaukštelėjo dantimis, bet tai nieko nepadėjo. Tada šuo pradėjo bėgti paskui besikvatojantį šeimininką! Rimas sustojo, pasižiūrėjo į nelaimingą Striukį ir pats pradėjo mosikuoti rankomis. Kelis kartus pamosikavęs, Rimas krito ant žemės ir išgirdo mano balsą:
- Acha, dabar žinosi, kaip vilioti Striukį, kad vapsvos jam įgeltų!